

For at mindske konflikterne omkring barnet under udøvelsen af den fælles forældremyndighed foreslås det, at bopælsforælderen selv kan tage beslutninger om *overordnede forhold* i barnets dagligdag, ligesom bopælsforælderen kan bestemme barnets bopæl her i landet. Forældrene skal dog fortsat være enige om *væsentlige* beslutninger vedrørende barnets liv, f.eks. væsentlige medicinske indgreb, skolevalg, religion og bopæl i udlandet. I praksis vil begge forældre kunne træffe de *dagligdags* beslutninger for barnet, f.eks. om mad, tøj, sengetider mv. Det afgørende i den forbindelse er, hvem barnet opholder sig hos. Den forælder, som i situationen er nærmest til at træffe beslutningen, har kompetencen hertil.

Da en forælders beslutning om at flytte sin eller barnets bopæl kan få stor betydning for barnets mulighed for kontakt med begge forældre, foreslås en generel varslingsregel, hvorefter en forælder, der ønsker at ændre sin eller barnets bopæl til et sted her i landet eller i udlandet, skal underrette den anden forælder herom inden 6 uger før flytningen. Hensigten med bestemmelsen er at få forældrene til i god tid inden en flytning at orientere hinanden om flytteplaner og på den måde få en drøftelse af, hvorvidt flytning er det bedste for barnet. Når den anden forælder bliver bekendt med flytteplanerne, har denne mulighed for at rette henvendelse til statsforvaltningen for at anmode om en ny vurdering af, hvor barnet skal bo, forældremyndigheden eller hensigtsmæssigheden af en eksisterende samværsordning. Indførelse af en varslingsbestemmelse er ikke sanktioneret, men en manglende opfyldelse heraf kan – som et moment blandt andre – få betydning, hvis retten skal vurdere, om barnets bopæl skal forblive hos den nuværende bopælsforælder. I forlængelse heraf foreslås, at retten skal have mulighed for at træffe afgørelse om, at barnet kan have bopæl med den ene forælder i udlandet.

For så vidt angår samvær foreslås det, at lovens udgangspunkt skal være barnets ret til samvær – og ikke som i dag forældrenes. Samtidig fremhæves det, at begge forældre har et ansvar for, at barnets samvær med den anden forælder virkeliggøres. I fastsættelse heraf foreslås det, at forældrene som udgangspunkt begge deltager i transporten af barnet til og fra et samvær, samt hver især betaler udgifterne hertil.

For at sikre, at statsforvaltningerne og domstolene ikke bliver begrænset i afgørelsen af, hvad der er den bedst mulige løsning for barnet, foreslås det, at det skal være muligt at fastsætte samværsordninger, hvor barnet opholder sig 7 dage hos bopælsforælderen og 7 dage hos samværsforælderen (deleordninger). Det er vigtigt, at ordningen kan fungere rent praktisk for bar-

net, og det forudsætter, at forældrene bor i nærheden af hinanden, og at barnets dagligdag ikke påvirkes væsentlig af, om det opholder sig hos den ene eller anden forælder. Der vil altid skulle træffes en konkret og individuel afgørelse af, hvad der er bedst for barnet.

Ved lovforslaget foreslås tillige, at barnet kan have samvær med andre end dets forældre, hvis der ikke er samvær eller kun begrænset samvær med den ene eller begge forældre. Herved opfylder Danmark en af de grundlæggende betingelser for at kunne tiltræde Europarådskonventionen af 15. maj 2004 om kontakt med børn (kontaktkonventionen).

Ved forslaget tilsigtes også en opstramning af praksis for fastsættelse af *erstatningssamvær* i sager, hvor bopælsforælderen uden påviselig grund hindrer barnets kontakt til samværsforælderen. I tilfælde af chikane fra bopælsforælders side skal der således fastsættes erstatningssamvær, selv om der kun er tale om enkeltstående aflysninger. Denne opstramning er en følge af lovforslagets § 4, hvorefter afgørelser efter loven skal træffes efter, hvad der er bedst for barnet. Ved vurderingen heraf skal der således lægges vægt på, at barnet har ret til kontakt med begge sine forældre.

I den forbindelse henvises desuden til forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af forældreansvarsloven, som er fremsat samtidig med dette lovforslag. Her foreslås, at fogedretten får mulighed for at fastsætte erstatningssamvær, som erstatning for et samvær, der ikke har kunnet udøves under en fuldbyrdelsesag. Det foreslås desuden, at dommeren, som et led i domstolens sagsbehandling og sagsforberedelse i sager om forældremyndighed og barnets bopæl, kan udpege en børnesagkyndig til at deltage i forberedende retsmøder. Dette sker med henblik på at styrke forligsbestrebelse i retten, særligt i de sager, som ikke er blevet løst forligsmæssigt i statsforvaltningerne, eksempelvis på grund af parternes modstand på dette tidspunkt, eller fordi den ene part ikke er mødt op. Herudover foreslås det, at der i særlige tilfælde kan udpeges en bistandsperson for barnet under en sag om forældremyndighed eller barnets bopæl. Endelig foreslås, at der i de tilfælde, hvor umiddelbar magtanvendelse overvejes under en sag i fogedretten, normalt skal være en børnesagkyndig til stede, ligesom der skal indkaldes en uvildig person til at bistå barnet.

Det foreslås derudover, at orienteringsretten, der omhandler retten for en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, til at få orientering om barnets forhold fra skoler, børneinstitutioner, social- og sundhedsvæsenet, private sygehuse samt privat praktise-